

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4802/2548

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โจทก์ นายเอนกหรือสุนทร พสุธาโกมลมาลีจำเลย
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 229, ป.วิ.พ. มาตรา 232, ป.วิ.พ. มาตรา 234

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยอุทธรณ์ขอให้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษากลับคำสั่งของศาลชั้นต้น และให้ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การของจำเลยไว้พิจารณาแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี มีผลเท่ากับขอให้ศาลอุทธรณ์พิพากษายกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่บังคับให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ จึงอยู่ภายใต้บังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 229 เมื่อจำเลยมิได้วางเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่โจทก์พร้อมอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบ ศาลชั้นต้นชอบที่จะสั่งไม่รับอุทธรณ์ได้ทันที แต่เมื่อศาลชั้นต้นเห็นว่า จำเลยมิได้ตั้งใจฝ่าฝืน และมีคำสั่งให้จำเลยปฏิบัติให้ถูกต้องเท่ากับศาลชั้นต้นเปิดโอกาสให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวมาวางศาลให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิจารณาสั่งอุทธรณ์ว่าจะให้ส่งหรือปฏิเสธไม่ส่งอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ อันเป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นตรวจคำฟ้องอุทธรณ์ตามมาตรา 232 ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลชั้นต้นโดยเฉพาะ คำสั่งของศาลชั้นต้นเช่นนี้มีใช่เป็นคำสั่งที่ไม่รับอุทธรณ์ซึ่งผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ตามมาตรา 234 ได้ จำเลยจึงยังไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระหนี้ตามสัญญากู้เงินและสัญญาจำนอง จำเลยให้การต่อสู้คดี ขอให้ยกฟ้อง ก่อนถึงวันนัดฟังคำพิพากษา จำเลยยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ยกคำร้อง แล้วพิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน 4,764,724.98 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 18 ต่อปี นับแต่วันที่ 4 เมษายน 2541 อัตราร้อยละ 17.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 25 มกราคม 2542 อัตราร้อยละ 17 ต่อปี นับแต่วันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2542 อัตราร้อยละ 16 ต่อปี นับแต่วันที่ 2 มีนาคม 2542 อัตราร้อยละ 15.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 มิถุนายน 2531 และอัตราร้อยละ 14.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 14 มิถุนายน 2542 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยถึงวันฟ้องไม่เกิน 1,991,230.78 บาท ตามที่โจทก์ขอ หากไม่ชำระให้ยึดเครื่องจักรเครื่องถักผ้าหมายเลขทะเบียน 38-320-202-0040 ถึง 38-320-220-0045 ซึ่งเป็นทรัพย์สินของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ ถ้าได้เงินไม่พอชำระหนี้ ให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้แก่โจทก์จนครบ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 25,000 บาท จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่โจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาลภายใน 15 วัน มิฉะนั้นไม่รับอุทธรณ์ ต่อมาศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า จำเลยไม่นำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่โจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาลภายในกำหนดจึงไม่รับอุทธรณ์ของจำเลย คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์แก่จำเลย จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่โจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาล ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงตามสำนวนคดี

ปรากฏว่า ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาโดยให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 25,000 บาท จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่อนุญาตให้จำเลยแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การโดยมิได้นำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก้โจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวมาวางศาลภายใน 15 วัน มิฉะนั้นไม่รับอุทธรณ์ จำเลยอุทธรณ์คำสั่ง ศาลฎีกาเห็นว่า การที่จำเลยอุทธรณ์โดยขอให้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษากลับคำสั่งของศาลชั้นต้น และให้ศาลชั้นต้นรับคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การของจำเลยไว้พิจารณาแล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดีนั้น ย่อมมีผลเท่ากับขอให้ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษายกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่บังคับให้จำเลยชำระหนี้แก้โจทก์ กรณีจึงอยู่ภายใต้บังคับของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 229 ที่ผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาหรือคำสั่งมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์นั้นด้วย อันเป็นบทบัญญัติที่บังคับให้เป็นหน้าที่ของผู้อุทธรณ์ที่ต้องปฏิบัติ เมื่อจำเลยยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นโดยมิได้วางเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก้โจทก์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว ศาลชั้นต้นชอบที่จะสั่งไม่รับอุทธรณ์ได้ทันที แต่เมื่อศาลชั้นต้นเห็นว่า จำเลยมิได้ตั้งใจฝ่าฝืนที่จะไม่ปฏิบัติตามบทกฎหมายนั้น และมีคำสั่งให้จำเลยปฏิบัติให้ถูกต้องเท่ากับศาลชั้นต้นเปิดโอกาสให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมดังกล่าวมาวางศาลให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่ศาลชั้นต้นจะพิจารณาสั่งอุทธรณ์ของจำเลยว่าจะให้ส่งหรือปฏิเสธไม่ส่งอุทธรณ์ของจำเลยไปยังศาลอุทธรณ์ อันเป็นกระบวนการพิจารณาในชั้นตรวจคำฟ้องอุทธรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 232 ซึ่งเป็นอำนาจหน้าที่ของศาลชั้นต้น โดยเฉพาะ คำสั่งของศาลชั้นต้นเช่นนี้มีใช่เป็นคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ไม่รับอุทธรณ์ซึ่งผู้อุทธรณ์อาจอุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังศาลอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 234 ได้ ดังนั้น การที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งในชั้นตรวจคำฟ้องอุทธรณ์ของจำเลยว่า ให้จำเลยนำเงินค่าธรรมเนียมที่ต้องใช้แก้โจทก์ตามคำพิพากษามาวางศาลภายใน 15 วัน มิฉะนั้นไม่รับอุทธรณ์นั้น จำเลยจึงยังไม่มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แม้ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยของจำเลยมาก็เป็นการไม่ชอบ การที่จำเลยฎีกาต่อมา ศาลฎีกาจึงไม่อาจวินิจฉัยฎีกาของจำเลยได้" พิกษายกคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ กับยกอุทธรณ์และฎีกาของจำเลย คืบค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาทั้งหมดแก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกานอกจากนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

ประทีป ปิติสันต์ · สมศักดิ์ เนตรมัย · สุภิญญา ขยารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/4802/2548>